

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyil-t-é ri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Egy új törvényről.

— Iparosok és kereskedők figyelmébe. —

A szegedi kereskedelmi és iparkamara néhány nap előtt tanulmányozás céljából, valamint az érdekelt kereskedők és iparosokkal leendő közlés végett megküldte a mindszei „Iparosok és Kereskedők Köré”-nek is a kereskedelemügyi m. kir. miniszter által f. évi május hó 10-én 27483. szám alatt a megrendelések gyűjtéséről szóló 1900. évi XXV. t.-cz. életbeléptetése és végrehajtása tárgyában kibocsátott körrendeletet.

Olvasva a szóban forgó rendeletnek nyakatekert, valósággal észbontó, egészben érthetetlen, szövevényes periodusait, azon legkevésbé csudálkozom, hogy a kör tagjai egyáltalán nem értették meg annak lényegét; de már azon csakugyan csudálkozhat és megbotránkozhat mindenki, hogy egy nagyfontosságú törvénynek végrehajtási utasítása olyan idéltlen rendelet legyen, a miből se a végrehajtásra, se a megtartásra kötelezettek az eszmét, a lelket kiolvasni ne tudják, mivelhogy a rendelet gyártóknak hivatalos stílusba fulladozó éles elméje többre becsüli a zagyva magyartalanságot, mint az egyszerűségében könnyen folyó, természetes, megérthető irodalmi nyelvet.

Engedve az érdekeltek kérésének, az alábbiakban nemcsak a rendeletből akarom kihámozni a benne sötétségben rejlő tudnivalókat, de mert magát a törvényt is sokkal fontosabbnak és következményeiben a kisiparosok és kereskedőkre nézve kiváló jelentőségűnek tartom, egész terjedelmében ide iktatom magát a törvényt is, s elmondok egyet-mást annak eredetéről, céljairól, remélhető hasznáról és lehetőleg mindenki által érthető módon magyarázom annak miként szükséges végrehajtását.

Az 1884. évi XVII. t.-czikkbe foglalt ipartörvény 50. §-a szerint „minden iparosnak joga van úgy saját, mint mások készítményeit nemcsak lakhelyén, hanem azon kívül is

az ország bármely helyén tartott országos vásárokon akár személyesen, akár megbízott által eladni, továbbá jogában áll azokra bárhol és bármikor — minták előmutatásával is — megrendeléseket gyűjteni, vagy gyűjtetni, s megrendelt munkát teljesíteni, vagy munkásai által teljesíttetni.” A *hetivásári* elárusítást azonban korlátozta a törvény, mert ugyanazon szakaszában azt mondta ki, hogy „hetivásárokon élelmi szereket, kerti és mezei terményeket, házi iparcikkeket, — a mennyiben azt törvényes kiváltságok nem akadályozzák — bárki áruba bocsáthat, miglen másféle iparkészítményeket csak a helybeli iparos van jogosítva eladni.”

Az a jótékony eredmény azonban, melyre a törvényhozás az ipartörvény 50. §-ának rendelkezéseivel számított, melyek szerint nevezetesen az iparos működését (a hetivásárok látogatásától eltekintve) helyi szempontból is teljesen szabaddá tette és megengedte, hogy úgy saját, mint mások készítményeire lakhelyén kívül is, bárhol és bármikor megrendeléseket gyűjtsön, — nem következett be a remélt mértékben.

A törvény ugyanis tulságos pártfogásába vette a *helyi ipart* a hetivásár-látogatási jog szempontjából; ellenben kelletténél jobban kiszolgáltatta azt a *nem helyi ipar* versenyének a megrendelés gyűjtési jog tekintetében. Mindkét rendteli visszás következménynek aztán végső sorban maga a fogyasztó közönség látta kárát.

*Az ipartörvény 50. §-a azon rendelkezésének módosítása, mely a *hetivásár* látogatására vonatkozik, tudvalevőleg az 1887. évi XVIII. t.-czikkben következett be:

„Hetivásárokon, házi iparcikkeken kívül, más ipar készítményeket rendszerint csak a *helyben lakó* iparos van jogosítva eladni. Mennyiben engedhető meg az, hogy iparkészítményeket hetivásárokon a *nem helyben lakó* iparos is jogosítva legyen eladni, azt az érdekelt felek, esetleg a ke-

resk. és iparkamara javaslata alapján az illető vásártartó községek képviselőtestületének meghallgatása után, a törvényhatóságok szabályrendeletileg alapítják meg. A felvidéki bázaló kereskedők, kik a régi szokás alapján a hetivásárokat látogatják, eddigi joguk gyakorlatában meghagyatnak.”

(Itt jegyzem meg, hogy a vármezei szabályrendelet értelmében, a mindszei hetivásárokon iparkészítményeket a *nem helyben lakó* iparosok közül az aranyozó, bőrdös, cukrász, esztergályos, fazekas, fésűs, gombkötő és paszományos, hangszer készítő, kárpitós, kefekötő, kelmefestő, keztűs, kocsigyártó, kosárfonó, könyvkötő, mézeskalácsos, nyerges, szíjgyártó, puskaműves, rézőntő, tajték- és pipafaragó és a timár árusíthatnak.)

A megrendelések gyűjtésének jogát szabályozza a most szóban forgó 1900. évi XXV. t.-czikk a következőkben:

1. §.

Az 1884. évi XVII. t.-cz. 50. §-ának azon rendelkezése, melynél fogva minden iparosnak joga van úgy saját, mint mások készítményeire nemcsak lakhelyén, hanem azonkívül bárhol és bármikor minták előmutatásával is megrendeléseket gyűjteni vagy gyűjtetni, hatályon kívül helyeztetik. Ennek helyébe lép azon rendelkezés, hogy *úgy a belföldi, mint a külföldi iparosok, kereskedők vagy ezek megbízottjai, az iparos vagy kereskedő lakhelyén kívül — mintával vagy minta nélkül — megrendelések gyűjtése végett csak oly iparosokat vagy kereskedőket kereshetnek fel, kik üzletköriükben az illető áru eladásával vagy felhasználásával foglalkoznak.*

Nem esik a jelen szakasz tilalma alá közvetlenül az iparoshoz vagy kereskedőhöz intézett egyes megrendeléseknek megbízott által való átvétele vagy teljesítése.

2. §.

Nem terjed ki az 1. §. első bekezdésének rendelkezése irodalmi és művészeti termékek megrendelésének gyűjtésére.

3. §.

A kereskedelmi miniszter felhatalmaztatik, hogy bizonyos üzletágak és iparcikkek tekintetében az 1. §. első bekezdésének összes vagy egyes rendelkezése alól, a kereskedelmi és iparkamarák meghallgatása után, kivételt engedélyezhessen és e részben Horvát- és Szlavonországra nézve a horvát-szlavon-dalmátországi bánal egyetértőleg jár el.

Az engedélyezett kivételekről a kereskedelmi miniszter minden évben a költségvetés előterjesztése alkalmával a törvényhozásnak jelentést tenni tartozik.

4. §.

A ki a jelen törvény 1. §-a első bekezdésében foglalt valamely rendelkezést megszeg, kihágást követ el és ezért az 1884. évi XVII. t. cz. VII. fejezetében említett iparhatóságok által egy hónapig terjedhető elzárással és 20 koronától 600 koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő. Elítélés esetén a minták elkobzandók. Iméltés esetén az illető megrendelések megengedett gyűjtésétől is egy évre eltiltható.

A jelen törvény 1. §-ában foglalt tilalom ellenére létrejött ügylet a megrendelővel szemben hatálytalan.

5. §.

A jelen törvény életbe lépésének napját a kereskedelmi miniszter rendeletei állapítja meg. E nap úgy tűzendő ki, hogy a törvény legkésőbb július hó 1-én életbe lépjen.

Jelen törvény végrehajtásával a kereskedelemügyi miniszter, Horvát-Szlavonországokban pedig a horvát-szlavon-dalmátországi bán bízatik meg.

Miféle szükség tette indokolttá ezen törvénynek alkotását: könnyű megmondani.

Az ipartörvény életbelépte óta a megrendelés gyűjtés szabadságának számtalan, igen hátrányos következménye jelentkezett.

Lehetővé tette azt, hogy a fővárosi, de főképpen a *külföldi nagyipar* oly versenyre keljen gyöngébb, de azért életképes vidéki iparunkkal és kereskedésünkkel, melynek ez ellenállani sehogys tudott, úgy hogy a korlátlan iparszabadság a vidéki iparok, s közvetve a vidéki városok fejlődésének visszamaradását is eredményezte. Az utazó kereskedők, ügynökök működése az üzleti tisztesség hátráin nagyon is tulcsapongott, s a vevő közönségnek gyakori jogosulatlanságát okozta megkárosítását okozta.

A megrendelés-gyűjtés korlátozása egyike ama kívánalmaknak, melyeket a csekélyebb anyagi erővel dolgozó és a nagy üzem által szorongatott helyi ipar és kereskedés külföldön is megvalósítani törekszik.

Nálunk nem is hazai, hanem idegen ipar az, mely vidéki iparunkat és kereskedésünket első sorban veszélyezteti. A vándor-ügynökök, s a fogyasztókat felkereső kereskedelmi utazók tulnyomó része külföldi.

Hacsak nem zárkozunk el tehát a kisipar, vagy általában a helyi ipar és kereskedés társadalmi és közgazdasági jelentőségének elismerése elől, alig maradhat kétség az iránt, hogy azok védelmére meg kellett tennünk a kívánatosnak mutakozó intézkedéseket.

A helyi ipar veszedelme első sorban a megrendelés-gyűjtés korlátlan

szabadságában rejlik; az állami beavatkozásnak tehát első sorban ezen a téren kellett érvényesülnie. De szükséges volt a vidéki ipar oltalmazása szociálpolitikai szempontból is, kétségtelen lévén, hogy ha nincs önálló, gazdaságilag független, erős középosztályunk, ennek az osztálynak hanyatlása a városi proletár-elem szaporodását vonja maga után.

Városaink fejlődése lehetetlen addig, míg azok helyi ipara és kereskedése, egész forgalma a maihoz hasonló nehéz viszonyokkal küzd. Elégé elvonja a vidék fogyasztó közönségét a relatív közelségénél fogva mindentünnen könnyen elérhető főváros, s ha e mellett még egy egy kisebb városban ugyanazon időben több ugyanegy szakmabeli idegen utazó-kereskedő gyűjti a megrendeléseket, lehetetlen, hogy a helyi ipar és kereskedés megélvi tudjon.

Az új törvény értelmében kereskedőnek és iparosnak szabadon lehet megrendelést gyűjtenie saját lakhelyén bárkinél; azon kívül pedig mindazoknál, a kik üzletkörükben az illető áru eladásával, vagy felhasználásával foglalkoznak. A gyáros vagy nagykereskedő tehát akadálytalanul mehet a kiskereskedőhöz az ország bármely vidékére, ha az a kereskedő az ő *kézsitményeit* használja, vagy értékesíti; gyűjthet megrendelést a kereskedőnél, vagy iparosnál nem csupán azokra az árukra, melyek eredeti vagy feldolgozott állapotban az üzletnek tulajdonképeni tárgyai, de olyanokra is, melyek az üzletben csak mint segédeszközök, irodai, bolti, vagy raktári berendezések szerepelnek, pl. kereskedelmi könyvek, állványok, pénztárak, írógépek, mérlegek stb.; gyűjthet megrendelést a földbirtokosnál is, a ki gazdasága körében ipari vagy gyári vállalatot folytat (malom, szeszgyár, keményítőgyár, sajt- vagy vajkészítő telep stb), amennyiben a megrendelés az illető ipari, vagy gyári vállalat körében eladható, vagy felhasználható árura vonatkozik; sőt gyűjthet megrendelést lakhelyén kívül a közönség körében is bárhol, — de csak akkor, ha az illető fogyasztó a kereskedőt, vagy iparost a megrendelés felvétele végett előre közvetlenül felhívta.

Az iparos és kereskedő vagy megbízottja tehát telep helyén kívül magán fogyasztókhoz csak *előzetes felhívásra* mehet el megrendelés fölvétele vagy teljesítése végett.

Megakadályozni törekszik a törvény ezzel azt, hogy kereskedelmi utazók árasszák el az országot és az üzletkötést rábeszéléssel, ígérettel erő-

tessék, mi mellett abból a feltevésből indul ki, hogy közönségünk jobban megszokja a helyi és általában a hazai ipar és kereskedés igénybe vételét, ha az utazó ügynökök közvetlen hatásának kevésbé lesz kitéve. Mint-hogy azonban vannak szükségletek, melyeknek kielégítésére a helyi iparos nem képes, vagy oly áruk, melyeket tulságos magas áron akarna kiszolgáltatni, ily esetekben a közönség kényelme és az egészséges verseny fenntartásának szempontja elkerülhetlenné teszi annak megengedését, hogy az illető *nem helybéli* iparost vagy kereskedőt a megrendelés fölvétele bárki is felhívassa.

Néhogy azonban ezen utóbbi engedmény ismét visszaélésre vezessen, a végrehajtás során történt intézkedés arra nézve, hogy az iparoshoz és kereskedőhöz közvetlenül intézett egyes megrendelések csakis határozottan megjelölt árura vagy munkára vonatkozhatnak; s a megrendelő önkéntes elhatározása, felhívása alapján a kereskedő vagy iparos csak akkor jelentkezhet a megrendelőnél, mikor már kezében van a formális megkeresés; mert viszont nincs megengedve a megrendelés átvétele olyan megkeresések alapján, melyek határozatlan, általános, egyszer-smindenkorra szóló megrendelési felhívást tartalmaznak, a minőket a kereskedő vagy iparos — előreláthatólag — tömegesen küld majd a feleknek kitöltés vagy pusztán aláírás és elküldés végett; s érvénytelen azon felhívás is, mely nem kellő időben, előre küldetett be magához a kereskedőhöz vagy iparoshoz, hanem csupán a megbízotthoz intéztetett annak eljárása közben.

Korlátozza végül az utasítás a megrendelések gyűjtését azon esetre, ha a kereskedő vagy iparos idegen község területén hosszabb ideig tartózkodván akár ezt az alkalmat, akár pedig a vásáron való megjelenését akar-ná fölhasználni a megrendelésre. A vándor és mintaraktarak tulajdonosai egyáltalán nem gyűjthetnek megrendelést, és a mi nagyfontosságú, tilos az állandón letelepedett, ugynevezett helyi ügynököknek bármiféle megrendelés gyűjtése.

Maga a törvény csupán az irodalmi és művészeti termékek megrendelésének gyűjtésére ad korlátlan engedélyt; tudva lévén azonban, hogy az ugy nevezett házaló vagy zugkönyv-árulók egyébként a hatóság rendőri felügyelete alatt állanak.

A végrehajtási utasítás szerint szabad megrendelést gyűjteni bárhol házi iparcikkekre (ha azoknak ilyen jellege

helyhatósági bizonyítvánnyal igazolva van); műszerekre és tudományos eszközökre; varrógépekre; a villamos erőátviteli, s az általános világítási- és távbeszélő berendezésekre; nagyobb gazdasági gépekre, minők a cséplőgép, vetőgép, aratógép, mozdony, lokomobil, gőzeke, gőszivattyu és malom berendezések; megjegyzendő mégis, hogy ezen gazdasági gépekre megrendelés *kisbirtokosoknál* csak azon föltétel alatt gyűjthető, ha a rendelés megtörténtét a községi előjáróság a megrendelési vagy szerződési okiraton hitelesítette.

A megrendelési tilalom áthágásának büntetését tartalmazó szakasz intézkedései határozottak lévén, úgy vélem, e szük keretben is elég utbaigazítással szolgáltam a holnapután immár életbelépő törvény gyakorlati alkalmazásának bizony nem éppen világos kérdéséhez.

Való igaz, hogy iparunk és kereskedelmünk nehéz viszonyok közt van ma, s hogy nehéz időben a közgazdasági élet minden változás iránt kettősen érzékeny. De igaz az is, hogy a mai nehéz állapot előidézésében nagy része volt éppen annak a bajnak, mit ez a törvény lesz hivatva orvosolni, s hogy a várakozás a bajt csak súlyosbítaná; s különben is a törvényhozásnak nem pillanatnyi hatásokat kell szem előtt tartani, hanem azt a végleges eredményt, melyre bár pillanatnyi áldozatok révén kilátás nyílik.

A végrehajtás feladata most már, hogy az áldozatokat csökkentse, az átmenetet a létező állapotból a kívánatosba könnyűvé tegye.

Hogy a törvény üdvös czélzata érvényesüljön, szükséges azonban az is, hogy a gazdasági élet minden egyes érdekelt tényezője átértse azt, s iparkodjék az adott helyzet magaslatára emelkedve, saját részéről is legjobb erejével hozzájárulni a közös érdekhez, közös célhoz: a hazai ipar és kereskedelem föllendítéséhez.

Támogassa a nagyipar a fölségélyezni kívánt kisipart, hogy ez lábára állhasson. Támogassa viszont utóbbi a nagyipart: a község körében ennek áruit helyezve el.

Magyar ipar, magyar kereskedelem minden téren, — ez az a czél, melyet e törvény követ, s a mit, ha lelket tudunk adni a holt betűknek, egy nagy lépéssel meg is közelítünk.

Adja isten, hogy úgy legyen!

Elhagyott gyermekek. Bár néhány nap leteltével három esztendeje lesz már, hogy a törvényhozás megalkotta a nyilvános betegápolás költségeinek fedezéséről szóló, s az 1899. év első napja óta

érvényben álló 1898. évi XXI. t. czikket, mind'ez ideig alig állott módunkban a kérdéses törvénynek községünk körében észlelhető feltűnőbb jótékony hatásáról lapunk olvasóit értesíteni.

A legutóbbi időben tapasztalt jelenségek azonban egyenesen kötelességünk kéteszik, hogy elismeréssel adózzunk a törvényhozás áldozatkészségének, s számadoatokkal is beigazoljuk, hogy községünk szegénysorsu lakói milyen nagy mértékben részesülnek a törvény igazi áldásaiban.

Az elhagyott gyermekek állami gondozásának emberbaráti eszméje az, melynek dicséretjévé szegődtünk ez alkalommal.

A törvény értelmében az elhagyott gyermekek gondozásának költségeit, a hét éves korig, az államkincstár fedezi.

Elhagyottnak tekintendő pedig minden oly hét éven alóli gyermek:

a) a ki köz-, vagy magán helyen elhagyatva találtatik (lelencz);

b) árvaházban el nem helyezhető vagyontalan árva;

c) ki szüleinek betegsége, kórházban, tébolydában, fogházban vagy fegyházban léte miatt — habár ideiglenesen is — hatósági gondozásra szorul;

d) minden oly gyermek, kit tartására köteles hozzátartozói (szülei és nagy szülei) megélhetési viszonyuk veszélyeztetése nélkül eltartani képtelenek.

A ki csak némileg is ismeri községünk lakosságának ayomoruságos viszonyait, egyetért velünk abban, hogy aránylag talán az egész országban sehol nem találhat olyan gyakorlati alkalmazásra ez a törvény, mint éppen minálunk, a hol olyan nagyon, de nagyon nehéz a megélhetés.

Ez a nehéz sors kényszeríti arra a családfentartót, hogy a gyermektartás gondjait megosztván az állammal, saját munkásságát is hasznosítva, magának némileg jobb állapotokat biztosítson.

A törvény pedig módot nyújt erre mindazoknak, a kik szegény sorsban lévén, egyuttal apró gyermekek eltartására is vannak utalva.

Az elhagyott gyermekek jövőjének biztosítása nálunk legelső sorban a főszolgabíró ur kezébe van letéve.

Alkalmunk volt betekinteni a hivatalában vezetett nyilvántartást, s így hiteles adataink vannak arra nézve, hogy a főszolgabíró ur eddig is már Szegvárról 11, Mindszentről pedig 8 gyermeket helyezett állami gondozás alá, ez idő szerint pedig községünkben 13 gyermek elhelyezése érdekében teljesített megfelelő intézkedéseket.

Hogy Mindszentről aránylag kevesnek tűnik föl a gondozottak száma, ennek egyedüli okát abban találhatjuk, hogy lakosságunk a törvény rendelkezéseit nem ismeri.

A főszolgabíró urnak szives ígértét birjuk arra nézve, hogy lapunk legközelebbi számában ez irányban is alaposan tájékoztathatjuk községünket.

Fürdők.

Hála azoknak, kik oly czélből hívták tömörülésre a mindszenti intelligenciát, hogy a Tiszán egy fürdőházat létesítsen.

Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy Mindszent oly hátramadott lett volna, mint ha alkalmas fürdő háza soha se lett volna. Ilyesmi még gondolatnak sem járna meg, mert hiszen fürdőházat évtizeden tartott fen egyesek vállalkozó lelkesedése, de az egyes vállalkozók csakhamar beleuntak a vállalatba, részint azért, mert pártolás hiányában nem prosperáltak, részint, mert a publikum pártolása révén millomosakká akartak lenni.

Ma már nem kell a fürdőközönségnek a fürdősök panaszát hallani, a maga pénzére ma mindenki szabadon üditheti fel magát a Tisza hullámaiban.

A midőn méltatjuk a fürdő szervezők bölcs s czélszerű eljárását, nem nehezteljenek meg, ha figyelmöket a fürdőház egy hiányára hívjuk fel.

Hibának tartjuk, hogy legalább két magánfürdő fülkét nem csináltattak, erre szükség van, ezt fel kellett volna állítani még az esetre is, ha a kabinokat külön — talán magasabb díjazás mellett bocsájtották volna is a község rendelkezésére.

E hiányt azt hisszük, könnyebb szerrel lehetne pótolni még ma is, mint a fővárosi eskütéri hid építését.

Azoknak e reform külön megadóztatásával nem járna, kik a fülkét absolute nem használnák, mert felemelt díj mellett nem járulna semmi kár se a vállalatra, se a fürdő közönségre.

De feltéve, hogy ez meg nem valósítható, legalább tegyen meg annyit a vezetőség, hogy bizonyos rendszabályt léptessen életbe. Erre elodázhatlan szükség van, tekintettel a felnőttekre, szemben a gyereksereggel.

Tudvalevő, hogy a gyerekek szernélkül lepik a fürdőházat. Sohase volt czélszerű, hogy a gyerekek akár fürdőben, akár másutt együtt szórakozzanak. Más a felnőttek társalgási modora s tárgya és más a gyereké. Még a legtisztességesebb modorban tartott társalgás se arra való, hogy a gyermekek ott mint fültanuk szerepeljenek, aztán végre is sok férfit feszélyez ott a gyermekek elevensége, szóval sok apró dolog közrejátszik arra nézve, hogy a gyermekek fürdési kedve a napnak csak egy bizonyos szakára vagy pár órára redukáltassék, hogy a felnőttek a nap többi szakában a gyerek seregtől ne feszélyeztessenek. Erre kérjük a vezetőséget. Megtették ezt Szentesen, meg Vásárhelyen is, miért ne lehetne ily rendet szabni Mindszenten is.

R . . . s.

VEGYESEK.

— Figyelmeztetés. Lapunk múlt számában megkezdett „Szomorú névnap“ című tárczánk folytatólagos közlése térszűke miatt jelen számunkból kimaradt.

— Ki lesz az új főispán? Mióta azt a gyászos ravatalt a vármegyeház nagytermében felállították és a vármegye népének mély fájdalmára oly hirtelen elhunyt Vadnay Andor hideg tetemét Budapestre szállították, egyre folynak a lapokban találgatások arról: ki lesz hát utóda a főispáni méltóságban? — Egész hosszú névsort hoztak már forgalomba a találgatók. Most azonban komoly jelölésről van szó. Azt írja néhány fővárosi lap, hogy Csongrádvármegye új főispánja L u k á c s György dr., Békésvármegye ezidő szerinti főispánja lesz és hogy kineveztetése már csak rövid idő kérdése.

— Közgyűlés. A helybeli „Iparosok és Kereskedők Köre“ folyó hó 23-án tartott választmányi gyűlésének határozata értelmében a kör folyó évi közgyűlése július hó 14-én fog megtartatni.

— A végrehajtói állásra hirdetett pályázat július hó 3-án jár le. A csütörtökön tartandó községi képviselőtestületi közgyűlésen dől el, hogy a késedelmes adófizetők nyakán ki fogja ezentúl szorongatni a hurkot.

— Fizetési előlegek kérdése. Mindszenti dolgokról lévén szó a vármegyén, a törvényhatósági bizottság fontos elvi határozatot hozott legutóbb tartott közgyűlésében. A községi képviselőtestület ugyanis előleget adott egyik tisztviselőnek, s daczára annak, hogy az előlegek biztosítása tekintetében a szervezési szabályrendelet egyáltalán nem intézkedik, a község elfelejtette ide vonatkozó határozatát jóváhagyás végett fölterjeszteni. A vármegye most elrendelte az előleg visszafizetését, s mind addig, míg ez irányban szabályrendeleti intézkedés nem történik, betiltotta az előlegezéseket.

— Lawn-tennis. A helybeli labdázótársaság a Szarvas-féle iskolában ma délután fél hat órakor tartja első játékát, melyre a részt venni szándékozók ez uton is meghivatnak.

— Szabad fürdő. A községi előjáróság múlt héltén jelölte ki szabad fürdőzés helyéül az ugynevezett porondot az élő Tisza medrében. A porondon kívül a Tisza folyóban szabadon fürdeni nem szabad senkinek, s ezen a helyen is csak illendő uszórúhában, mert a szemérmert sértő módon való fürdés kibágást képez és 8 napig terjedhető elzárással büntetetik.

— Országos vásár. A kisteleki országos vásár július hó 7 és 8-án fog megtartatni, melyre sertések is felhajthatók.

— Jóváhagyott alapszabály. A mindszenti „Katholikus Kör“, mely tudvalevőleg csak pár hónap előtt tartotta szervez-

kedő közgyűlését immár belépett a tényleg működő egyletek sorába. A kör alapszabályai, belügyminiszteri jóváhagyással ellátva, néhány napja érkeztek le a járási főszolgabírói hivatal utján az elnökséghez.

CSARNOK.

A hétről.

Két mester és kétféle járda!
No, ez már ugyan még se járja...
Lehetne több mester is, s járda is,
Igy meg volna oldva a krízis.

Dolgozna rajta még több mester,
Hadd készülne többféle flaszter.
Minden évben egy egy részletet,
Hogy tovább tartson az élvezet.

Haladásunk ez idejében
Sok irigyünk van a környéken.
Am ideálunk újabb féle:
Hajónknak mért Csanyon a „stége“?

Hajónk ott kiköt, s nem veszélyes,
— Padlón beszállni szörnyen kényes.
A „stéget“ megkapnunk nem lehet,
Nálunk történhet hát baleset.

Viszont, az óra a toronyban,
Tudjuk azt, nálunk van jobb karban,
Mert hogy már egyszer rendbe hoztuk,
S azóta bölcsen nem járattuk.

Nincsen, a ki felhuzza gépjét,
S tán el is kopna az megest még.
Csanyon ellenben jár az óra,
Akárhogy lóg a mutatója.

Mégis marad elég előnyünk:
Páratlan sok — kortes vezérünk.
Jelöltünk is már képviselőt,
Nem is egyet, sőt nem is kettőt.

Jöhet, ahány csak jönni akar,
Okosan véli ezt a magyar.
Inni, ha potya is, jól tudunk,
Akár van, akár nincs — szavazatunk.

Rémséges hírek kelnek szárnyra:
Betörnek éjjel sok lakásba;
Eletünk, pénzünk fenyegedve,
S nincsen ki e bajtól megmentne.

Nyomozás eredményt nem mutat,
A tettes ismeri az utat.
Mégis, mert a baj csak asszonyt ért,
Gyanussá tesz ez sok körülményt.

Tisztább volt a szegvári eset,
Ahol egy asszony kutba esett,
S magát midőn védni akarta,
Négyszer is a téglát vakarta...

Hab, de a mentő csapat közül
Egy ember szörnyű tetűre készül
Miként egy hős, elszánja magát:
Kutba ugrok, — a rézangyalát!

S a szándékot követi a tett, —
Csakhogy annak furcsa vége lett;
A mentőnek az lett jutalma:
A „boldog férj“ — megnadrágolta.

Krónikás.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos
Weisz Ignác.

Hirdetmény.

A Cs.-Mágocsi uradalmi „Tibor-telep“ ez évi must. csemegező és törkölytermését áruba bocsátja.

Must kisebb nagyobb mennyiségben helyszinén a vevő edényébe fog szüretelni.

Csemegező eladás a tőkén, vagy helyben megszedve, vagy beszállítva.

Borfajok mind fehér és pedig fele részben olasz rizling, fele részben mustos fehér, erdei és slankamenke.

Csemegező fehér Shasselás, ezenkívül kisebb részben piros Shasselás és Alexandriai muskatály.

Szüretelés kezdete a lapokban ideje korán közzé fog tétetni.

Előjegyzések sorrendje be fog tartatni azok beérkezése szerint; melyeket elfogad, és az árakra nézve felvilágosítással szolgál 4—2

az urad jószágfelügyelőség.

Hólyagpapir

legjobb minőségű
valamint

A b a d i e

zigaretta hüvely, helyben a nyomdában jutányos áron kapható.

E g y

jól irni és olvasni tudó

f i u

a helybeli könyvnyomdában
tanonecznak felvétetik.

